

PEREGRÍNEK

Zpravodaj pro farnosti Moravany a Ořechov
Ročník 8 Číslo 40 Listopad 2013

SLOVO OTCE MARIUSZE

Rabín jednou prosil Boha, aby směl vidět nebe a peklo. Bůh mu to dovolil a dal mu za průvodce proroka Eliáše. Eliáš nejprve zavedl rabína do velikého sálu. Stál tam uprostřed na ohni hrnec se znamenitým jídlem. Kolem seděli lidé a dlouhými lžícemi nabírali z hrnce. Byli však bledí, vypadali vyhuble a velmi uboze. Rukojeti lžic byly totiž příliš dlouhé, takže si lidé nemohli to znamenité jídlo podat k ústům. Když se oba návštěvníci vzdálili ze sálu, zeptal se rabín proroka: „Eliáši, řekni mi, na jakém podivném místě jsme to byli?" Prorok odpověděl: „To bylo peklo!" Na to odvedl Eliáš rabína do druhého sálu. Vypadal právě tak jako první. Uprostřed sálu hořel opět oheň a na něm se vařilo znamenité jídlo. Všichni byli dobře živení, zdraví a šťastní. Nesnažili se totiž krmit sami sebe, ale dlouhými lžícemi podávali jídlo těm okolo. Tento sál bylo nebe.

Moji milí, těším se na nebe, protože pevně věřím, že tam to bude jiné. Nebudeme tolik „krmit" sebe sama, ale budeme žít skutečnou lásku, která chce dobro tomu druhému, na něj myslí, pro něj žije. Tak nám to celým svým životem ukázal Pán Ježíš. Učme se vytrvale žít nebe zde na zemi a Ježíšova láska doplní, co nám bude jednou scházet, když staneme před Ním tváří v tvář. Ať nám k tomu Bůh žehná!

otec Mariusz

ZE ŽIVOTA SVATÝCH

Sv. Anežka Česká

Svatá Anežka Česká, jedna z nejslavnějších českých světic, přichází na svět 20. 1. 1211 jako nejmladší dcera českého krále Přemysla Otakara I. a Konstancie Uherské. V dětství je Anežka vychovávána v cisterciáckém klášteře ve slezských Třebnicích a v premonstrátském klášteře v Doksech, několik let poté stráví na vídeňském dvoře Babenberků. Postavení královské dcery ale Anežku neuspokojuje, její touhou je vstoupit do kláštera a stát se služebnicí Boží – tato touha se jí ale splní až po smrti otce v roce 1230, kdy si prosadí rozhodnutí (po několika neúspěšných pokusech o zasnoubení- ve třech letech s Boleslavem Slezským, synem knížete Jindřicha Bradatého a v osmi letech s Jindřichem, synem císaře Fridricha II.), že se bude plně věnovat zbožné činnosti.

V roce 1232 pak Anežka zakládá špitál sv. Františka pro chudé a nemocné Na Poříčí (od roku 1252 špitál sídlí poblíž Juditina, dnešního Karlova, mostu) – v roce 1233 poté poblíž špitálu vznikají dva kláštery: mužský klášter menších bratří sv. Františka, ženský klášter řádu sv. Kláry (podle dochovaných listů byla Anežka se sv. Klárou v úzkém osobním kontaktu). Do kláštera klarisek pak Anežka v roce 1234 sama vstupuje a záhy se stává jeho představenou (abatyší).

V roce 1237 se Anežka pokouší o založení vlastního řádu, založeného na přísném dodržování řádových regulí františkánského řádu, ale papež Řehoř IX. nemá pro její snahy dostatek pochopení a vznik nového řádu nepovolí. Anežka se nato vzdává hodnosti abatyše kláštera sv. Kláry a od roku 1238 pak užívá (a to až do své smrti) titul „starší sestra" – po dobu jejího života pak zůstává titul abatyše pražského kláštera klarisek neobsazen. Po celý svůj život je Anežka Česká činná nejen jako členka řádu klarisek, též se významně zapojuje do veřejného života své doby.

V roce 1252 pak vzniká z Anežčina popudu pražský klášter křižovníků s červenou hvězdou – ten pak nese rysy jediné specificky české řehole. Anežka stojí též za tím, že pohřebiště českých panovníků je přeneseno z kostela sv. Víta na Pražském Hradě do kláštera klarisek Na Františku. Anežka Česká umírá 6. března roku 1282, pohřbena je v klášterním chrámu Na Františku. Již nedlouho po smrti pak začíná být Anežka českým lidem považována za světici, věří se, že na její přímluvu se dějí četné zázraky. Pražský arcibiskup kardinál B. J. Schwarzenberg dosahuje v roce 1874 prohlášení Anežky za blahoslavenou – svatořečena je pak 12. listopadu roku 1989 papežem Janem Pavlem II.

Její památka se slaví 13.11.

/Magdalenka/

CESTOVNÍ OKÉNKO – POZNEJME NAŠE PAMĚTIHODNOSTI

Kostel sv. Jiří v Ořechově

Kostel sv. Jiří byl stavěn jako obranný a zbytek obranné zdi stojí dodnes. Ještě v roce 1820 byl obehnán zdí a příkopem celý kostel a

přístupný byl jen přes most nad příkopem. Je to jeden z nejstarších kostelů na Moravě z doby XII. - XIII. století a byl pravděpodobně součástí tvrze, která stála na místě dnešního kostela. Až v roce 1919 byla kolem kostela postavena silnice a v roce 1926 byla část zdi kolem kostela zrušena. Do roku 1722 stála velká věž nad sakristií a při přestavbě byla přenesena nad hlavní vchod.

Do nynější barokní podoby byl kostel přestavěn v roce 1725 významným brněnským architektem bavorského původu Moritzem Grimem. K původní kapli tvrze byla přistavěna další dvě klenební pole a vytvořen byl tak kostel se třemi klenebními poli. Teprve v roce 1748 byl vyzdoben barokními freskami, jejichž autor není bohužel doposud znám. Předpokládá se, že autorem mohl být buď někdo z dílny brněnského barokního malíře Jana Jakuba Etgense, nebo také Josef Stern ze Štýrského Hradce, který byl oblíbeným malířem Leopolda Ditrichsteina. Právě Ditrichsteinové byli tehdy pány na Prštících a dali kostel freskami vymalovat. Pod kazatelnou je náhrobní kámen rytíře Jakuba Janošiče z Lyndova a Ořechového z roku 1623, pod kostelem jsou tři hrobky, které jsou nepřístupné. Také pod sakristií je hrobka rodu Želeckých z Počenic, hlavních donátorů přestavby kostela, druhá, objevená v roce 1720 je vedle oltáře a třetí je pod bočním oltářem sv. Františka. K farnosti patřily: Tikovice, Prštice, Silůvky a Radostice, farních osadníků bylo koncem 18. století přes 2000, ze všech jmenovaných obcí. Vzácné stropní fresky v kostele sv. Jiří byly opravovány v roce 1943 za působení dp. faráře Vladimíra Čapky. Restauroval je brněnský restaurátor O. Striczko a znovu je opravoval pro poškození střelami po válce v roce 1947. Až do roku 2005, kdy se začalo s opravou fresek, nebyly fresky opravovány a udržovány. Stav malby byl silně destrukční, v důsledku zatečení došlo k uvolnění malby od podkladu a v malbě byly

podélné a příčné praskliny a některé části fresky byly zcela zničeny.
Akademický malíř Václav Holoubek si dal při restaurování stropních fresek nesnadný cíl – výrazovou rehabilitaci celého díla s potlačením stop poškození a časových degradačních změn. Nejvíce zničena byla malba nad kůrem, která byla navíc poškozena střepinami šrapnelu, který byl do této části vstřelen při bojích o Ořechov v roce 1945. Restaurování stropních fresek bylo započato v roce 2005 a ukončeno v roce 2010. Fresky v celém kostele mají hlavní motiv – život sv. Jiří, který je zobrazen ve všech třech kopulích. Jste zváni na jejich prohlídku. Mše sv. v kostele sv. Jiří je sloužena každou sobotu v 18:00 hodin.

/Zdena Walletzká/

LITURGIE A MODLITBA

Vyznání víry

Slovo credo znamená latinsky věřím a protože je začátečním slovem stručného souhrnu křesťanské věrouky, stalo se i jeho názvem. Nejstarší úplný text Creda, tzv. apoštolské vyznání víry, pochází ze 4. století. Ke druhému, tzv. nicejsko-cařihradskému vyznání víry, které říkáme při nedělních a svátečních bohoslužbách, se dospělo později, jde o zpřesněný a rozšířený text apoštolského vyznání víry. Poprvé bylo upraveno na koncilu v Nicei r. 325 a podruhé na koncilu v Cařihradě v r. 381. My se na konci Roku víry v našich úvahách pokusíme jen krátce zamyslet nad dvanácti pravdami vyznání víry.

1. Věřím v jednoho Boha, Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země, všeho viditelného i neviditelného.

„Obraťte se ke mně a dojdete spásy, všechny končiny země. Já jsem Bůh a jiného už není." (Iz 45,22)

Někteří si myslí, že nejmocnější je příroda, jiní říkají, že něco nad námi musí být. Křesťané věří v jednoho Boha a vyjadřují to ve vyznání víry.

KKC 229 nám říká: Víra v Boha nás vede k tomu, abychom se k němu obraceli jako ke svému prvopočátku a ke svému poslednímu cíli a ničemu nedávali před ním přednost a ničím jej nenahrazovali.

2. Věřím v jednoho Pána, Ježíše Krista, jednorozeného Syna Božího, který se zrodil z Otce přede všemi věky: Bůh z Boha, Světlo ze Světla, pravý Bůh z pravého Boha, zrozený, nestvořený, jedné podstaty s Otcem: skrze něho všechno je stvořeno.

„Když se však naplnil čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného ze ženy, podrobeného Zákonu, aby vykoupil lidi, kteří podléhali Zákonu. Tak jsme byli přijati za syny" (Gal 4, 4-5)

Dostáváme se k jádru Creda, k srdci naší víry, kterým je bezpochyby víra v Ježíše Krista. Máme věřit, že v Ježíši je neoddělitelně spojeno lidství a božství. Ježíš, jako plně Boží, přichází na tento svět a tady plní Otcovu vůli, přesně a právě to, co chtěl Bůh. To může udělat jenom ten, kdo je s Bohem zajedno.

KKC 454 nám říká: Jméno „Boží Syn" znamená jedinečný a věčný vztah Ježíše Krista k Bohu, jeho Otci: on je Otcův jednorozený Syn a sám Bůh. Věřit, že Ježíš Kristus je Boží Syn, je nutné k tomu, aby člověk mohl být křesťanem.

3. On pro nás lidi a pro naši spásu sestoupil z nebe. Skrze Ducha svatého přijal tělo z Marie Panny a stal se člověkem.

„Jak se to stane, vždyť muže nepoznávám?" „Sestoupí na tebe Duch svatý." (Lk 1, 34-35)

Maria zůstává v odkázanosti na Boha, její panenství nelze chápat čistě biologicky. Mariino panenství znamená otevřenost Bohu. Lidsky vzato je Maria člověk, který vlastně sám nic neznamená – služebnice Páně do konce života.

KKC 509 nám říká: Maria je opravdu „Matka Boží", protože je matkou vtěleného věčného Božího Syna, který je sám Bohem.

4. Byl za nás ukřižován, za dnů Poncia Piláta byl umučen a pohřben.

„Ježíš byl zavržen od starších, velekněží a zákoníků" (Mk 8,31), kteří ho vydali „pohanům", aby se mu „posmívali, zbičovali ho a ukřižovali." (Mt 20,19)

Ježíšovo utrpení bylo mnohem delší … vzpomeňte si na všechny možné nebo nemožné rozhovory s farizeji, se zákoníky, ale také s Ježíšovými učedníky. Nikdo mu nerozuměl … I ti nejbližší …

KKC 621 nám říká: Ježíš se dobrovolně obětoval za naši spásu. Tento dar předznamenává a předem uskutečňuje během poslední večeře: „To je mé tělo, které se za vás vydává" (Lk 22,19)

5. Třetího dnes vstal z mrtvých podle Písma.

„Odevzdal jsem vám především to, co jsem sám přijal, že Kristus zemřel za naše hříchy podle Písma a byl pohřben, byl vzkříšen třetího dne podle Písma, ukázal se Petrovi a potom Dvanácti." (1 Kor 15, 3-4)

Nejdůležitější je setkání se Vzkříšeným. Předpověď – odsouzení – smrt – vzkříšení: vše dohromady dává teprve smysl celé události.

KKC 657 nám říká: Prázdný hrob a v něm odložená plátna samy o sobě znamenají, že Kristovo tělo Boží mocí uniklo poutům smrti a rozkladu. Je to

příprava učedníků na setkání se Zmrtvýchvstalým.

6. Vstoupil do nebe, sedí po pravici Otce.

„Když jim to Pán řekl, byl vzat vzhůru do nebe a usedl po pravici Boží." (Mk 16,19)

Jistě bychom i my rádi viděli na vlastní oči živého Pána Ježíše. To bylo dopřáno 12 apoštolům, všem učedníkům i ženám po dobu 40 dní. Pak vstoupil na nebe a slíbil, že s námi bude.

KKC 665 nám říká: Kristovo nanebevstoupení označuje definitivní vstup Ježíšova lidství do nebeské slávy, odkud přijde, ale která jej zatím ukrývá před zraky lidí.

7. A znovu přijde, ve slávě, soudit živé i mrtvé a jeho království bude bez konce.

„Vždyť právě proto Kristus zemřel a vstal k životu, aby se stal Pánem nad mrtvými i nad živými." (Řím 14,9)

Bůh je nám plně nakloněn a záleží mu na nás. Člověk, který má nedůvěru v Boha, se bude strašit koncem světa, bude strašit i jiné a bude mít touhu „mít to přesně spočítané". Pokud dáme Bohu za pravdu, přijmeme požadavky evangelia jako věc v zásadě radostnou, pak budeme šťastní.

KKC 681 nám říká: V den soudu, na konci světa, přijde Kristus ve slávě, aby dovršil konečné vítězství dobra nad zlem, které rostly společně v průběhu dějin jako obilí a koukol.

8. Věřím v Ducha svatého, Pána a dárce života, který z Otce i Syna vychází, s Otcem i Synem je zároveň uctíván a oslavován a mluvil ústy proroků.

„ Bůh poslal do našich srdcí Ducha svého Syna, Ducha, který volá: Abba, Otče!" (Gal 4,6)

Mnoho lidí si myslí, že církev je starobylá organizace anebo zajímavý spolek. My však věříme, že ji oživuje Duch Svatý. Proto považujeme církev za organismus, živé tělo, a za společenství.

KKC 743 nám říká: Od počátku až do skonání časů, když Bůh posílá svého Syna, posílá vždycky i svého Ducha: jejich poslání je společné a neoddělitelné.

9. Věřím v jednu, svatou, všeobecnou, apoštolskou církev.

„Zůstaňte ve mně a já zůstanu ve vás … Já jsem vinný kmen a vy jste ratolesti." (Jan 15,4-5)

V církvi jsou lidé všech národů, protože je jen jedna. A protože vyznáváme, že je také obecná, znamená to, že k ní patří v nejširším toho slova smyslu všichni lidé. A když je určena k tomu, aby všem pomáhala blíže ke svatému Bohu, proto je svatá – svatostí samého Ježíše, který v ní neustále přebývá. Ne proto, že by byla ze samých svatých

lidí. Jmenuje se apoštolská, protože je na Ježíšových apoštolech založena.
KKC 780 nám říká: Církev je v tomto světě svátostí spásy, znamením a nástrojem společenství Boha a lidí.

10. Vyznávám jeden křest na odpuštění hříchů.

„Kristus po svém vzkříšení vyslal své apoštoly, aby zvěstovali „v jeho jménu … pokání na odpuštění hříchů všem národům" (Lk 24,47). „Kdo uvěří a dá se pokřtít, bude spasen" (Mk 16,16).
Křesťan věří, že křtem, pokáním a nakonec svátostí pokání jsou mu hříchy odpuštěny. Tím je to všechno řečeno, ale za předpokladu, že chápu, co je hřích, a že chápu, co je to odpuštění a snažím se jít cestou obrácení.
KKC 987 nám říká: Při odpuštění hříchů jsou kněží a svátosti pouhé nástroje, jimiž Ježíš Kristus, jediný původce a dárce spásy, v nás působí odpuštění hříchů a dává nám milost ospravedlnění.

11. Očekávám vzkříšení mrtvých

„… Kristus byl vzkříšen jako první z těch, kdo zesnuli." (1 Kor 15,20)
Ať už je život radostná cesta, přesněji pouť, jak si všichni přejeme, anebo slzavé údolí, jak podle pravdy říkáme, jednou jeho pozemská část skončí. Na konci ale není smrt. Díky Pánu Ježíši se na smrt můžeme dívat jinak, s nadějí na naše zmrtvýchvstání a život věčný.
KKC 1016 nám říká: Při smrti se duše odděluje od těla, ale při vzkříšení Bůh navrátí našemu proměněnému tělu nepomíjející život tím, že je spojí s naší duší. Jako Kristus je vzkříšen a žije navěky, tak i my všichni vstaneme z mrtvých v poslední den.

12. a život budoucího věku. Amen.

„Co oko nevidělo, a ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují," (1 Kor 2,9)
Boží láska je nepředstavitelná, nekonečná, věčná a v ní máme žít. To je poslední cíl všeho.
KKC 1064 a 1065 nám říká: Závěrečné „amen" v Credu tedy přebírá a potvrzuje jeho úvodní slovo „věřím" … Sám Ježíš Kristus je „amen"...
Skrze něho a s ním a v něm je tvoje všechna čest a sláva, Bože, Otče všemohoucí, v jednotě Ducha svatého, po všechny věky věků. Amen!
/zdroj: Písmo sv., Katechismus katolické církve, kniha P. Aleše Opatrného „Credo" a útržky z promluv věnovaných pravdám víry P. Jana Peňáze, zpracovala Leona/

PORTA FIDEI – BRÁNA K VÍŘE

Apoštolský list papeže Benedikta XVI. k vyhlášení Roku víry (dáno v Římě 11. října 2011)

PORTA FIDEI – Brána k víře

- jež uvádí do života ve společenství s Bohem a umožňuje vstup do jeho církve, je pro nás vždy otevřena. Překročit její práh lze tehdy, jestliže se hlásá Boží slovo a srdce se nechá přetvářet proměňující milostí. Vstoupit do této brány znamená vydat se na cestu, která trvá po celý život. Tato cesta začíná křtem, díky němuž smíme Boha nazývat Otcem, a končí tehdy, když skrze smrt projdeme do věčného života. Vyznávat víru v Trojici – Otce, Syna a Ducha Svatého – znamená věřit v jednoho Boha, který je láska: Otce, jenž v plnosti času poslal svého Syna pro naši spásu, v Ježíše Krista, jenž v tajemství své smrti a zmrtvýchvstání vykoupil svět, a v Ducha Svatého, jenž po staletí vede církev v očekávání slavného Pánova návratu.

Již od samého začátku své služby mluvil papež Benedikt XVI. o nutnosti znovu objevit cestu víry a s novou intenzitou ukazovat radost a nadšení ze setkání s Kristem: *„Celá církev a pastýři v ní se musí jako Kristus vydat na cestu, aby vyvedli lidi z pouště na místo života, k přátelství s Božím Synem, k tomu, který dává život, a to život v plnosti."* Nelze se smířit s tím, že by sůl ztratila svou chuť a světlo zůstalo skryto. Musíme znovu objevit chuť nechat se krmit Božím slovem, věrně předávaným v církvi, a chlebem života, nabídnutým jako pokrm jeho učedníkům. Ježíšovo učení skutečně zaznívá i dnes se stejnou intenzitou: *„Neusilujte o pokrm, který pomíjí, ale o pokrm, který zůstává k věčnému životu."* Otázku, kterou tehdy Ježíšovi kladli jeho posluchači, vznášíme i dnes: „Co máme dělat, abychom konali skutky Boží?" A známe také Ježíšovu odpověď: *„To je skutek Boží, abyste věřili v toho, koho on poslal."* Víra v Ježíše Krista je tedy definitivní cestou k dosažení spásy. Kristova láska naplňuje naše srdce a pobízí nás k tomu, abychom evangelizovali. Tak jako v minulosti nás i dnes posílá na cesty světa, abychom zde hlásali evangelium všem národům na zemi. Svou láskou přitahuje Ježíš Kristus k sobě lidi všech generací: v každé době svolává církev, svěřuje jí úkol, aby hlásala evangelium, a dává jí k tomu vždy nový mandát. I dnes je tedy potřeba, aby se církev intenzivně nasazovala v úsilí o novou evangelizaci a znovu objevila radost z víry i nadšení pro její předávání. Víra roste tehdy, je-li prožívána jako zkušenost přijaté lásky a předávána dál jako zakoušená milost a radost. Díky ní může náš život vydávat plody, neboť víra rozšiřuje naše srdce v naději a

umožňuje nám, abychom vydávali životodárné svědectví: ano, otevírá srdce a duše těch, kdo odpovídají na Pánovo pozvání, aby přilnuli k jeho slovu a stali se jeho učedníky. Je úkolem každého věřícího, aby znovu objevil obsah víry, kterou vyznává, slaví, žije a vkládá do svých modliteb a aby přemýšlel nad samotným aktem víry. Hovoří o tom i svatý Augustin: *„Symbol svatého tajemství, který jste všichni společně přijali a dnes také jeden po druhém vyznali, to jsou slova, z nichž je zbudována víra matky církve. Tato víra vyrůstá z pevného základu, a tím je Kristus Pán… Přijali jste je a vyznali, ale ve své duši a v srdci je musíte uchovat jako trvale přítomná, musíte je opakovat na svém lůžku, připomínat si je na veřejných místech a nezapomínat na ně ani při jídle. A i když vaše tělo spí, musíte je opatrovat svým srdcem.*" Víra znamená rozhodnutí být s Pánem a žít s ním. K životu křesťanů patří radost i utrpení. Životní zkoušky, jež nám pomáhají porozumět tajemství kříže a dávají nám podíl na utrpeních Kristových, jsou předzvěstí radosti a naděje, k nimž víra směřuje: *„Když jsem slabý, právě tehdy jsem silný.*" S nezvratnou jistotou věříme, že Pán Ježíš zvítězil nad zlem a smrtí. A s touto pevnou důvěrou se mu také svěřujeme: je přítomen mezi námi a přemáhá moc zla. Církev, viditelné společenství jeho milosrdenství, pak trvá v něm jako znamení konečného smíření s Otcem. Svěřme tento čas milosti Matce Boží, která byla nazvána „blahoslavená", neboť ***„uvěřila"***.

/Lada/

OHLÉDNUTÍ ZA ROKEM VÍRY

Smyslem Roku víry bylo povzbudit a podpořit naše osobní obrácení k Bohu, znovu objevit radost z víry a ochotu ji v dnešním světě předávat dál. Církev vstoupila do Roku víry 11. října 2012 u příležitosti 50. výročí zahájení II. vatikánského koncilu a slavnostně jej ukončí 24. listopadu 2013, o slavnosti Ježíše Krista Krále. Rok víry provázelo logo, které pro tuto událost vzniklo.

Co vyjadřuje? Na první pohled v něm rozeznáme loďku, obraz církve, jejímž hlavním stěžněm je kříž. Napjaté plachty pak evokují symbol Ježíše Krista, označení „Iesus Hominum Salvator" *(Ježíš, Spasitel lidstva)* má původ v křesťanské ikonografii. Za plachtovím je kruhem vyznačeno slunce, což současně odkazuje na eucharistii.

Díky za dar víry, ať už jsme vyrůstali ve věřící rodině anebo jsme tento nezasloužený dar obdrželi až v dospělosti, za dar, který můžeme stále přijímat v celé plnosti a kráse. Díky za všechny příležitosti a události, které nás přivedly k lepšímu pochopení, k přiblížení se k tomu podstatnému. Kéž i po ukončení Roku víry je v nás stále touha objevovat, opatrovat a předávat tento poklad dál. */Leona/*

ZE ŽIVOTA FARNOSTÍ

Konference Modlitby matek

Ve dnech 11. – 13. října se v Brně konala celostátní konference hnutí Modlitby matek. Setkání bylo zahájeno v pátek mší svatou v katedrále sv. Petra a Pavla. Hlavním celebrantem byl generální vikář brněnské diecéze o. Jiří Mikulášek a dále sloužil i o. Šebestián Smrčina (kapucín), který je duchovním otcem hnutí Modlitby matek.

V sobotu následovalo setkání maminek v KC Semilasso. Program byl opravdu „výživný". Po registraci a chválách (s doprovodem scholy, která nevím, odkud byla, ale zpěvem a hudbou krásně osvěžovala celé setkání) k nám promluvila vzácná návštěva, paní Veronika Williams, zakladatelka hnutí. Byla přítomna celé konferenci a stále nás povzbuzovala, radila, bavila a s námi se modlila. Sobotní den pokračoval mší svatou v kostele Nejsvětější Trojice v Brně Králově Poli. Pro mě osobně znamenala i připomenutí udělení svátosti manželství, kterou jsme s manželem přijali právě zde, ve farnosti, která je mou „rodnou". Poté jsme se postupně všichni naobědvali a setkání pokračovalo. Nejdříve probíhalo sdílení maminek v menších skupinkách, potom k nám opět promluvila Veronika, dále následovala společná modlitba matek a po ní, pokud můžu mluvit za sebe, očekávané agapé. My, maminky z Ořechova, jsme potom již ujížděly, povzbuzené a radostné, ke svým milým rodinám. Maminky moravanské, které se podílely i na organizaci, ještě zůstávaly. Setkání ale ještě pokračovalo poděkováním hlavní koordinátorce hnutí v České republice paní Růžence Fialové, která stála v čele hnutí od jeho zrodu a předávala své pomyslné žezlo paní

Markétě Klímové. Dále proběhly sliby do komunity Solace a adorace.
Neděle začínala mší svatou v kostele Sv. Rodiny na Grohově ulici, reflexí ze setkání, dotazy na koordinátorky a po obědě už se všechny maminky rozjely do svých domovů. Už teď se těším na další konferenci ☺

/Radka Jedličková/

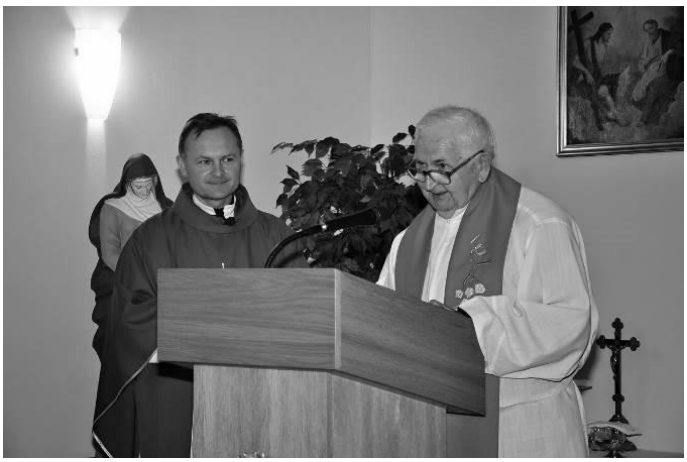
Pouť mužů

Společenství mužů z Moravan (to jsou ti, kteří s námi před rokem besedovali o pouti do Mariazell) posílené o několik poutníků z Ořechova a Tikovic se domluvilo s otcem Mariuszem na putování po kostelích našich farností v sobotu 19. října 2013.
Pouť začala v 9 hodin. Shromáždili jsme se v Moravanech. Po modlitbě jsme vyslechli historii kostelíka sv. Václava. Výstup na věž asi nebyl v plánu, ale byl zajímavý. Pohled na Moravany z věže kostela nám naznačil, že splynutí Moravan s městem Brnem je jenom otázka času. 13 poutníků vyrazilo potom do Nebovid, kde jsme si vyslechli odborný výklad, jak náhodně byly objeveny vzácné malby pod vrstvami přemaleb a omítky, kolik úsilí a peněz stála obnova původní malby. Z Nebovid vedly naše kroky k Bobravě a ke kapli sv. Peregrina. Protože nám počasí přálo, u kaple se nám dobře rozjímalo a modlilo, zvláště když jsme odhalili v kapli čerstvě upečený štrúdl. Usoudili jsme, že nechat jej vychladnout by byla škoda, a pochutnali jsme si na něm. Od sv. Peregrina ke Všem svatým v Ořechově to byla slabá půlhodinka.

V ořechovském kostele byl zajímavý výklad o soše Panny Marie, která bez úhony přežila válku v Ořechově. Nyní je obnovena k vidění u severního (nepoužívaného) vchodu do kostela. Prohlédli jsme si také přilehlou farní zahradu s moderní křížovou cestou Sedmibolestné Panny Marie. I výhled ze zahrady na kostel sv. Jiřího v Tikovicích byl kouzelný. Cestou z Ořechova do Tikovic jsme navštívili restauraci U Fasurů, kde jsme měli připravený oběd. Paní vedoucí se vyznamenala jako kuchařka, paní majitelka nám věnovala na cestu zákusky – štrúdl. Po dobrém obědě jsme navštívili kostelík sv. Jiří v Tikovicích. Po jeho prohlídce a krátkém seznámení se s jeho historií

jsme pocítili časovou tíseň. Zbývala nám ještě cesta do Radostic a prohlídka kostelíčka sv. Šimona a Judy. Pobyt v Radosticích jsme zkrátili, abychom se včas dostali na mši svatou do ekumenické kaple na hřbitově v Prštících.

Tam jsme zakončili pouť. Byla to děkovná mše otce Bohuslava Blahy, který po 32 letech kněžské služby ve farnosti ořechovské a tikovické odešel na jiné působiště.
Mužská farní pouť spřátelených farností je za námi. Přinesla všem účastníkům pěkné duchovní zážitky i nová přátelství. Těším se, že za rok si pouť zopakujeme. Poděkování všech poutníků patří otci Mariuszovi za duchovní vedení i všem, kteří se podíleli na organizačním zajištění poutě. */Ivan Macíček/*

32 roků služby ve farnosti u kostela sv. Jiří

ThMgr. Bohuslav Bláha byl naším duchovním pastýřem po dobu 32 let. Od 1. července 1981 byl ustanoven správcem farnosti u kostela sv. Jiří v Tikovicích a současně spravoval farnost u kostela Všech svatých v Ořechově. Kromě toho mu byly svěřeny farnosti Bratčice a Radostice. Jen z výčtu míst jeho působení je patrno, že povinností a práce měl ve službě Bohu a lidem víc než dost. A tak ten čas v práci a povinnostech běžel, až po letech, někdy šťastných a jindy plných trápení a svízelných životních příběhů, přišla neděle 20. října 2013, kdy se uskutečnila děkovná mše, na které se farníci loučili se svým dlouholetým duchovním otcem. Jak řekli oba řečníci, kteří mu děkovali za jeho starostlivost, práci a trpělivost s námi všemi, kteří jsme vždycky nebyli jen poslušnými dětmi, nedají se spočítat všechny příležitosti, při kterých nám byl nápomocen. Ať už to byly okamžiky radostné, jako křty a svatby, nebo smutné, jako jsou těžké nemoci a také pohřby, vždycky stál po našem boku, připraven pomoci a potěšit. Jeho vstřícnost a schopnost vést svoje farníky, byla často odměněna změnou postoje zejména mladých lidí k víře. Mnoha lidem pomohl nalézt správnou cestu životem a dokázal to neokázale a skromně. Při slavnostní mši byl plný kostel farníků, kteří pozorně a s láskou sledovali jeho kázání i celebrování mše a vyslechli

zpěv chrámového sboru, který se také s panem farářem loučil. Při slavnostním odchodu všech zúčastněných celebrantů, kteří ho provázeli, v mnoha očích se zaleskla slza a hlavou probleskla naděje, že to snad není poslední příležitost, kdy se s panem farářem Bláhou vidíme. Je nám všem líto, že nemohl sloužit dál a budeme na něj s láskou a vděčností vzpomínat. */Zdena Walletzká/*

Nová skupinka Modlitby matek

Na konci měsíce září 2013 se sešla skupinka žen z farnosti při kostele sv. Jiří v Ořechově – Tikovicích k založení společenství Modlitby matek. Společenství se setkává každé pondělí, pod vedením Leony Steingartové se modlíme z brožurky Modlitby matek. Procítěně, ale zároveň s velkou pokorou, vede naše modlitby, takže celkový prožitek je nesmírně posilující. Vzdáváme hold Pánu za dar být matkou, za největší dar, který může žena dostat. Matky ale také přijaly zodpovědnost za svoje děti, a proto prosíme Pána Ježíše o ochranu dětí před negativními svody dnešní doby a jinými úklady. Tam směřují naše modlitby. Pán Ježíš nám mnohými příklady a podobenstvími ukazuje cestu, kterou je třeba se dát. Cestu slušnosti, pokory a konání dobra. V dnešní uspěchané době jsou tyto vlastnosti poněkud opomíjené, ale s postupujícím věkem si tím více uvědomujeme, že tyto vlastnosti jsou základním kamenem slušného chování i pro naše děti a vnoučata. V duchovním společenství modlících se matek, mnohých už i babiček, tak v blízkosti Pána můžeme ve vzájemném porozumění a bez ostychu svěřit své nitro nejen Pánu, ale i ostatním matkám, kterým důvěřujeme. Svěřujeme své radosti i smutky s pokornou prosbou o ztišení. Pokud se naše modlitby a prosby setkají s jinými skupinkami Modlitby matek, tím dříve tento sílící hlas k Bohu a jeho Synu za ochranu dětí a mládeže se sjednotí ve víře Boží ochrany. Dobrý základ byl položen, vůle je veliká a všichni věříme, že vytrváme. Máme radost, že jsme se mohly připojit k velké rodině společenství modlících se matek. Jsme s Pánem a Pán je s námi pro naše děti. */Zdenka Slavíková/*

Společenství mladší mládeže

Od tohoto školního roku máme jednou za dva týdny ve středu po mši Společenství mladší mládeže. Vede otec Mariusz s několika pomocníky. Vždy na začátku máme krátkou modlitbu. Po modlitbě si zazpíváme nějakou písničku ze zpěvníku HLAHOL. Poté probíráme nějaká témata, která má otec vždy dopředu

připravené. Potom si o tom tématu povídáme a každý může říct svůj názor. Po probrání témata hrajeme nějaké hry, které připravuje většinou Prokop z Moravan.

Ve společenství je mládež od 12-ti let až po 16 let. Nás osobně to tam velmi baví a jsme rádi, že máme něco jiného, než náboženství.

/Ondřej Dudík a Radek Steingart/

Ministrantský výlet

Měli jsme ministrantský výlet. Vymysleli ho pro nás starší ministranti, kteří vedou i naše schůzky v pátek jednou za 14 dní. V sobotu 9.11. jsme jeli do Mariánského údolí, potom jsme šli dlouhou cestu pěšky. Po cestě jsme viděli rybáře a asi tak v půlce cesty na kopci, kde kdysi stál hrad, jsme si odpočinuli a taky zahráli hru. Nenašli jsme po cestě žádný suvenýr, ale nakonec jsme našli ponožku, možná dvě. Další zastávka byla u jeskyně Pekárna. Poprvé jsem viděl živého netopýra. Cestou nám pršelo, ale bylo na nás vidět, že to nikomu nevadí. Podzimní příroda se mi líbila a mrzelo mě, že už se vracíme domů.

/Tomáš Smejkal/

Dušičkové slavnosti

Také letos jsme se mohli společně modlit za naše zemřelé. V pátek 1. 11. na Slavnost Všech svatých byla sloužena večer v ořechovském kostele Všech svatých poutní mše sv. a po ní jsme se společně - již tradičně se svíčkami a lucernami - šli pomodlit na místní hřbitov. V sobotu jsme se modlili v kostele sv. Jiří a v neděli v 15 hodin na tikovickém hřbitově. Díky za tyto krásné dušičkové slavnosti plné naděje.

/Leona/

S veršem a láskou chodím
Ty hřivny Bůh mi dal?
Modlitbám za mrtvé
dnes nám všem naslouchal
Jsi Láska, Pane
proto se slituj nad těmi
kdo předešli nás
a někdy přeslechli
Tvůj hlas
Jsou to Tvé děti, Pane
někdy blízké
jindy zatoulané
Prosím - to jedno dopřej mi
a naše mrtvé
dneska obejmi

ČTENÁŘSKÉ OKÉNKO ANEB STOJÍ ZA PŘEČTENÍ

Ctnost víry

Co je víra? - Teologální ctnost víry je charakteristická svou neobyčejnou složitostí. V úvahách, jež zde uvedeme, jde o to definovat skutečnost víry nikoli z hlediska dogmatické teologie, leč v pojetí teologie duchovního života. Novozákonní víra je odpovědí člověka na Boží zjevení v Ježíši Kristu. Je účastí na Božím životě, zkušeností Božího života v nás, která nám dovoluje vidět sebe samé i skutečnost, jež nás obklopuje, jakoby Božíma očima. Je to oddanost osobě Krista, našeho Mistra, Pána, Přítele; víra znamená opřít se o Krista - spolehlivou skálu naší spásy - a zároveň znamená vydat se jeho nekonečné moci a neomezené lásce. Víra se stává tváří v tvář lidské bezradnosti hledáním útočiště v nevyčerpatelném Božím milosrdenství, kdy všechno očekáváme jen od Boha.

Ukázka z knihy Tadeusze Dajczera Rozjímání o víře, kterou vydalo nakladatelství Paulínky

CO NÁS ČEKÁ

- na žádost farníků nastala **malá změna** v programu sloužení sobotních mší sv. s nedělní platností v Pršticích a u sv. Jiří v Ořechově (Tikovicích). **Mše sv.** budou slouženy o půl hodiny dřív, tj. **v Pršticích v 16:30 a u sv. Jiří v 18:00**
- v úterý **19.11.** je **adorační den farnosti Moravany**, **výstav NS** bude **od 10:00 do mše sv. v 18:00 hod**.
- ve středu **20.11.** je **adorační den** farnosti **v Ořechově u Všech svatých, výstav NS** bude **od 13:00 do mše sv. v 18:00**
- v neděli **24.11.** v kostele **v Nebovidech** se už tradičně bude konat **mše svatá „se svíčkami"** k oslavě sv. Kateřiny. Mše bude v 17:30 místo ranní mše svaté.
- v pondělí **25.11.** jsou na faru **v Moravanech v 19:00** hodin **zváni rodiče dětí z Ořechova, které půjdou v příštím roce k Prvnímu sv. přijímání**.
- v úterý **26.11.** je **adorační den** farnosti **v Ořechově u sv. Jiří, výstav NS** bude **od 13:00 do mše sv. v 18:00**
- v pátek **29.11. v 19:30** se **v Kulturním centru v Ořechově**, Komenského 4, uskuteční **beseda o první české vlakové pouti do Lurd** v roce 1903 a o připravované pouti v roce 2014
- **setkání s otcem misionářem Ryszardem Grochowskim** na mši

svaté v Ořechově v kostele sv. Jiří bude **v sobotu 30.11** v 18:00, v kostele Všech svatých **v neděli 1.12** v 9:15 a v Moravanech v kostele sv. Václava v neděli 1.12. v 10:45 hodin.

◅ v pátek **6.12. po večerní mši sv. v Moravanech** za dětmi z moravanské farnosti **přijde sv. Mikuláš**☺

◅ jsme srdečně zváni na **adventní duchovní obnovu ve dnech 7.- 8. prosince 2013,** kterou povede P. Šíma. V sobotu 7.12. v Moravanech v kostele sv. Václava – v 9:30 přednáška a po ní adorace NS do 11:30 s možností sv. smíření u exercitátora, v 17:00 v Ořechově – kostele sv. Jiří – sv. smíření, v 18:00 mše sv. a po jejím skončení další přednáška. V neděli 8.12. v Ořechově v kostele Všech svatých – mše sv. v 9:15 a v Moravanech v kostele sv. Václava v 10:45 mše sv.

◅ další pozvání je opět do obecního sálu Kulturního centra **v Ořechově v neděli 15. 12. v 18:30** hodin na divadelní představení **Jesus Christ Supermlád** v podání divadelního souboru Spojené farnosti ze Zbraslavi, kteří v Ořechově již hostovali v r. 2011 s muzikálem o Pavlovi z Tarsu. Vstupné je dobrovolné.

◅ **v neděli 22.12.** se koná předvánoční **setkání pastoračních a ekonomických rad všech našich farností.** Setkání začne **v 17:00** v kostele Všech svatých koncertem skupiny Srdce a bude pokračovat v restauraci U rybníčka v Ořechově. **Na koncert jsou zváni všichni farníci**.

◅ ve čtvrtek **26.12.** budou **dětské mše** sv. v 9:15 v Ořechově u Všech svatých a v 10:45 v Moravanech. **V Ořechově za dětmi přijde** po mši **sv. Mikuláš** ☺

◅ současně se můžeme ve čtvrtek **26.12. v 17:00** těšit do kostela **v Nebovidech** na **Vánoční koncert**

◅ v pátek **27.12.** nás čeká **vánoční setkání moravanské farnosti**. Začne po mši sv. **v cca 18:45.**

◅ v neděli **29.12. v 15:00** se bude konat **farní den ořechovské farnosti** v orlovně.

◅ v neděli **5.1.2014 v 16:30** jsme zváni na **Vánoční koncert v kostele Všech svatých**

Časopis je určen pro vnitřní potřeby farníků. Vydává Římskokatolická farnost Moravany a Ořechov. Redakce: Leona Steingartová, Lada Badinová, Magdalenka Šímová, Markéta Kořenková, P. Mariusz Sierpniak. Grafická úprava: István Steingart. Příspěvky můžete zasílat na adresu peregrinek@email.cz. Telefon: 777 674 936